

VĂN TẾ BẠN

Anh Chín!
Anh Đỗ Văn Chín!

Sinh nhật dĩ hoàn,
Mệnh chung thiên định.
Đất Hưng Yên xưa mở mắt khóc chào đời,
Miền Gia Định cũ ngậm môi cười viên tịch.

Buổi đầu đời nuôi lý tưởng hiến dâng,
Từ thơ ấu mộng nên người trung tín.
***Muốn khai sông cho nước chảy thuận nguồn,
Mong phá núi cho đường thông tề chỉnh.***

Mắt hướng nhà tràng,
Chân vào chủng viện.
Cùng bạn cùng bè, ăn - chơi - ngủ hồn nhiên,
Chung thầy chung lớp, học - tụng - suy đoan chính.
Vâng ý gọi vời, đong - đếm - lọc thu gom,
Theo ơn thiên triệu, giã - sây - sàng phân định.

Ra cửa tu trì,
Ngoảnh đầu bịn rịn.
Mảnh phố thông, long đong đâu dễ kiếm việc làm?
Bằng tú rớt, lật đật sao khó tìm tí tỉnh?
Chôn trần phù, lo toan cơm áo, vất vả ngược xuôi,
Đời tục lụy, chạy vạy gạo tiền, ngang tàng liêu lĩnh.

Bất mãn đời tánh khí hóa cục cằn,
Buồn thân thể tâm tình đậm bướng bỉnh.
Nên lắm lúc: lặn thân vào nhân thế lẳng nhẳng,
Lại nhiều khi: can thiệp đến thói đời hừng huỳnh.

Gàn gỏi kẻ nam gàn,
Ngại e phường nữ tính.
Cứ độc hành - độc thân - độc mã thông dong,
Còn đơn chiếc - một chông - một thuyền đung đình.

Rong chơi thể tục tàng tàng,
Bước dạo đường trần thủng thỉnh.

Thương ôi!
Bóng thời gian soi kẻ vô tình,
Tranh vân cầu vẽ người ngộ nghĩnh.
Bệnh dằng dai đe ngắc ngư ngắc nga,
Căn trầm cảm dọa thần hồn thần tính.

Thang thuốc tiên hữu ý chôi từ,
Căn bệnh quý vô tình quỵn luyến.
Đường vĩnh hằng thong thả bước vào,
Cửa thể tục nặng nề khép kín.

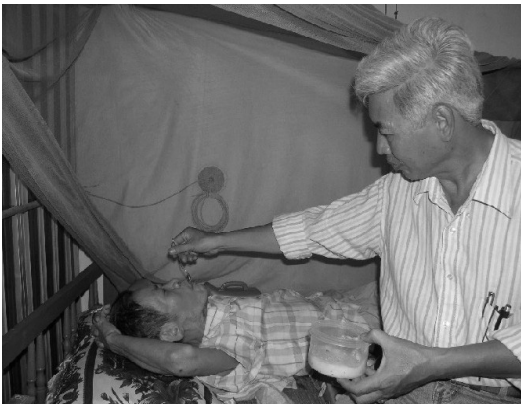
Cũng một đời hòa trần thế lao xao,
Cũng một kiếp nhập nhân sinh hiện diện.
Cùng bạn bè khi chén khi chè
Cùng bằng hữu lúc say lúc tỉnh.

Chôn lưu đày, sinh - bệnh - tử gian nan,
Miền vĩnh cửu, phước - thọ - ân thanh tịnh.
Ngọn nến trắng trao bạn ân cần,
Nén hương lòng gửi người bịn rịn.

Vẫy chào anh Chín,
Vẫy chào anh Chín!!!...

Bùi Nghiệp
27-01-2007

*Công
Quý
săn
sóc
Chín
những
ngày
đau
bệnh.*

Đôi dòng không tên cho Anh Chín

Con đường từ Cần Thơ về Rạch Giá nắng gay gắt, một mình lái xe, chiếc xe già cũ kỹ chẳng thua gì người cầm lái, tôi rẽ vào kinh 7, nơi có bệnh xá Tình Thương chuyên chăm sóc những người đau yếu nghèo khổ trong xã hội. Đi hoài đi mãi, vừa đi vừa hỏi thăm, và rồi từ xa, tôi thấy thấp thoáng bóng dáng ngôi thánh đường xinh xắn bên những hàng cây rợp bóng mát. Gọi xe cho bác bảo vệ, tôi vội hỏi thăm và tìm đến nơi anh đang nằm điều trị. Khi vừa hỏi thăm tới anh có nhiều người rất ngạc nhiên sao mãi giờ này mới có người phụ nữ tới kiểm. Thế rồi đầu đó tôi nghe có tiếng xì xào:

- Vợ ông ấy đây!!!
- Gớm bóng bẩy thế mà bỏ chồng!!!
- Tội nghiệp ông ấy quá....

Thế rồi mọi câu chuyện đàm tiếu cũng chấm dứt khi tôi tiến lại gần anh, nắm tay hỏi:

Anh biết ai đây không?

Anh trợn trợn mắt như không còn cách nào trợn hơn được nữa, miệng cố gắng lắm mới thốt lên được tên T..H..U..Y.. Hai hàng nước mắt bắt đầu lăn, cả tôi và mọi người chung quanh đều khóc khi biết tôi thay mặt chồng và bạn bè của tôi đến thăm anh và chăm sóc cho anh dù chỉ một thời gian rất ngắn ngủi.

Anh nằm ở đây và được sự chăm sóc đặc biệt của cha giáo Thịnh. Ngài thương anh lắm và dành cho anh một tình cảm đặc biệt. Chẳng thế mà các bệnh nhân ở chung quanh đều gọi anh là Thầy Chín. Thương anh, họ thương cả tôi, lo nơi ăn chốn ở cho tôi rất tươm tất mỗi lần ghé thăm anh, và ngủ lại ở nhà thương.

Rồi thỉnh thoảng họ cũng gặp những

người bạn cùng anh học hành năm xưa, từ Sài Gòn, từ Miền Đông Hồ Nai, từ Miền Tây. Và cả những người bạn Hải Ngoại cũng ghé thăm anh mỗi khi có dịp. Ngay cả Đức Tổng Giám Mục Hà Nội cũng vài lần ghé thăm. Sự chăm sóc anh đều do một người ngoài do Khai Phá mướn, dưới sự hướng dẫn của anh Lê Thành Công và anh chị Thiên ở Rạch Giá.

Nhưng rồi bệnh tình của anh chẳng tiến triển là bao, cho nên anh em mới đưa anh trở lại Sài Gòn để gần gũi mẹ già và người thân của anh với sự chăm sóc giúp đỡ của anh chị em KhaiPhá Sài Gòn. Và lúc này, người phụ nữ thứ hai thường xuyên thăm nom cũng như cung cấp thức ăn cho hai mẹ con anh lại cũng là một nàng dâu Khai Phá: chị Vinh, phu nhân của Khai Phá Nhâm.

Dem anh về Sài Gòn với hy vọng người thân của anh sẽ cùng anh chị em lớp Khai Phá chăm sóc cho anh, nhưng khổ nỗi mẹ già yếu không lo nổi cho mình thì làm sao lo cho con được, còn anh em trong lớp thì sức người có hạn, không thể luôn gần anh, lo cho anh được tươm tất, cho dù anh em bên Hải Ngoại đã cung cấp tiền bạc để mướn người nuôi dưỡng chăm sóc cho anh...

Thế rồi chúng tôi nhận được tin anh đi về cõi vĩnh hằng. Anh ra đi trong cô đơn với một thân xác tiêu tụy như một kẻ ốm đói. Tôi khóc thương anh vì sống không trọn kiếp người, nhưng mừng vì anh đã được giải thoát khỏi chốn trầm luân. Tiếc thương anh chỉ có chúng tôi, những người bạn đã cùng anh theo học thuở thiếu thời nơi chủng viện. Chúng tôi biết chia buồn với ai đây !!!???

Anh Chín thương mến,

Anh đã trở về với cát bụi, nhưng tôi tin chắc ở một nơi nào đó anh đang nhớ về chúng tôi, những người bạn từ khắp nơi trên trái đất này, đã lo lắng và chăm sóc ít nhiều cho anh những ngày cuối đời, cũng như cho tới khi anh trở thành tro bụi. Chúng tôi chẳng xin gì hơn,

là nơi cõi vĩnh hằng ấy, anh hãy cầu bầu cùng Chúa cho chúng tôi còn ở trần gian luôn sống trong hạnh phúc yêu thương tình nghĩa bạn bè.

Cần Thơ 28/01/2007
Xuân -Thu -Thù

Thằng Chín

Chín ơi, lời nói cuối cùng mà tao nghe được một cách rõ ràng từ môi miệng của mày là: “Thái, mày về bên Mỹ bảo thằng Tường giúp tao với”. Lời nói của mày vừa như một van xin vừa như một mệnh lệnh. Đó là vào dịp anh em lớp KhaiPhá gặp nhau cuối năm 2000 ở xứ Trung Chánh, cụ thể hơn là ở nhà Trùm Nhâm. Hôm đó anh em đến rất đông, đặc biệt có Phong Trai, có Văn Khoát, có Văn Bình, có Lộc Thành, và có mày: Văn Chín. Tất cả năm tên tao vừa kể đều đã bỏ cuộc chơi. Hôm ấy từ

hải ngoại thì có cụ Tùng, cụ Tước, Đào Tiến, Phú Tân, và tao. Một cuộc họp mặt hi hữu và thật vui. Định gặp riêng mày một tí sau bữa ăn, nhưng thời gian eo hẹp rồi khách thì đông mà nhà Trùm Nhâm lúc ấy còn chật chội, lại hơi tối nên chẳng tìm thấy mày đâu nữa.

Rồi thời gian sau nghe tin mày ốm hay đúng ra là bệnh hoạn quá. Tao thì chẳng thân gì mày như thằng Quang Tuyên hay thằng Tuyên Đất Hứa, nhưng cái kiểu bệnh hoạn như mày thì ai thấy mà không động lòng.

Chín ơi, **chữ viết** cuối cùng mà tao đọc được từ tay mày viết lại chính là tên tao: THÁI. Mày viết không phải bằng bút mực mà bằng ngón tay trỏ. Mày không viết trên giấy mà viết trên đùi của mày. Gọi là đùi cho đúng văn phạm thôi chứ đúng ra thì đó là khúc xương đặc lọc hết thịt từ háng xuống đến đầu gối của mày. Cái cánh tay robot hết pin của mày đánh dấu sắc từ dưới lên trên theo kiểu dân chơi tinh lẻ tao vẫn còn nhớ rõ. Chắc mày phải cố gắng lắm mới viết được tên tao phải không? vì tao thấy mày nằm và cố cật đầu lên mà vẫn không được, rồi cựa quậy quay sang cũng phải không được, quay sang trái cũng không xong. Bây giờ mày chết rồi tao mới nói,

và nói theo kiểu của thằng Nghị là: “Lạy Chúa tôi, nhìn mày oải quá Chín ạ”. Tao không biết mày bệnh gì, mắt mày thì không nhìn rõ, miệng mày thì không mở được, nhưng tao biết chắc mày nằm đó: rất đói và rất khát vì khi thằng Quý đưa nước cho mày uống thì mày bị sặc, bị sặc nhưng mày lại lấy hết sức của một người sắp chết kéo ghì tay thằng Quý lại. Một đứa bé bị kéo khỏi vú mẹ thì khóc thét lên được còn mày thì không hét được, cũng chẳng giờ chân đạp lên không khí hay đạp xuống giunrùng được. Mẹ mày ở bên cạnh lại bảo: nó không muốn ăn. Thật thương mày một thì cũng phải thương mẹ mày một rưỡi.

Nhìn mày nằm trên giường như một cái cây sắp chết khô vì thiếu nước mà chả biết phải tưới nước ở gốc hay ở ngọn, tao nghĩ đến “một điều mà tao không dám nghĩ”, một điều mà tao cũng không dám nói. Buồn nhất là đến thăm mày mà chả nói được câu nào và cũng chẳng nghe được tiếng nào như thằng Phong Trai...

Hồi trong chủng viện, tao không thân mày, chỉ chơi với mày theo ‘luật của chủng viện’ là yêu thương nhau đồng đều. Thế thôi, nhưng tao nhớ thời gian trước khi mày ‘bị đuổi’ mày với tao gần nhau hơn và tao để ý thì mày là một thằng rất trung bình: học trung bình, chơi trung bình, đạo đức trung bình, và phá cũng trung bình. Đúng ra trung bình như mày thì phải ‘làm cha’ mới phải chứ!!!

Mấy ngày trước khi bị đuổi mày và tao có truyện học hặc, rồi sáng hôm ấy, mày buồn buồn bảo tao: “Ê, tao bị đuổi rồi”. Nghe vậy tao thấy ân hận quá. Đến đây, tao cũng lại nhớ thằng Hoàng Quang chọc tao gì đó, tao méc

cha Thư giám luật, mấy tuần sau, nó cũng bị đuổi. Không biết có phải vì lời ‘tố cáo’ của tao không? (Nếu đúng vậy thì tao phải quì xin lỗi nó trước khi nó chết).

Chín ơi, ai đặt cho mày cái tên Chín Cùi vậy? Và đặt từ bao giờ? Tao nghe cái nick name này, nhưng chưa bao giờ dám gọi mày như thế vì không hiểu tên đó có ý nghĩa gì. Tao chỉ đoán ai đó thấy mày không-có-gì- mà-lại-vui-về-chịu-chơi, coi đời bằng vung, coi tình như gió thoảng, coi tiền như cỏ rác, và coi danh vọng như trò hề nên mới cho mày cái tên ngộ ngộ như thế. Mày có mind, có buồn với cái tên này không?

Tao đoán là không vì chiếu theo lối sống của mày thì câu trả lời phải là: “Tao đ. có care. BẠN BÈ LÀ NHẤT, NHẬU LÀ NHÌ THÔI CÒN NHỮNG THỨ KHÁC CHĂNG ĂN THUA Đ. GÌ”. Có phải thế không?

Chín Cùi ơi, mày có vẻ hận đời, nhưng hình như không hận thằng Khai Phá nào chứ? Có thằng Khai Phá nào làm mày đau khổ không? hay chỉ có vài hình bóng giai nhân không hợp với tầm nhìn quá ngông nghênh của mày và chính mày làm mày đau khổ thôi hở Chín?

Nhưng thôi, tao không dám gọi mày là Chín Cùi đâu dù là chữ Cùi được viết hoa đằng hoàng và được gọi một cách rất yêu thương. Bây giờ mày chết rồi, tao xin dùng máy computer đổi tên mày là Chín Không nhé. Vì tên này đúng hơn với mày mặc dù tao tính mãi vẫn không đủ 9 cái không cho mày. Để tao đếm xem: không tình, không tiền, không danh, không cần, không thèm, không nói... rồi khi

chết thì không mộ phần. Chưa đủ chín. À để tao thêm: không vương mắc, và cầu cho mày không tội tình nữa là đủ.

Hai cái không cuối cùng này là không cứu độ đây Chín Không ạ. Bao nhiêu ngày tháng nằm trên giường bệnh, tao nghĩ đã rất đủ để Chúa thương đưa mày về với Ngài rồi. Mày không phải ông Job suốt đời thì cũng là ông Job những năm tháng cuối cuộc đời. Mày không là ông Job, nhưng là một ông Lazarô.

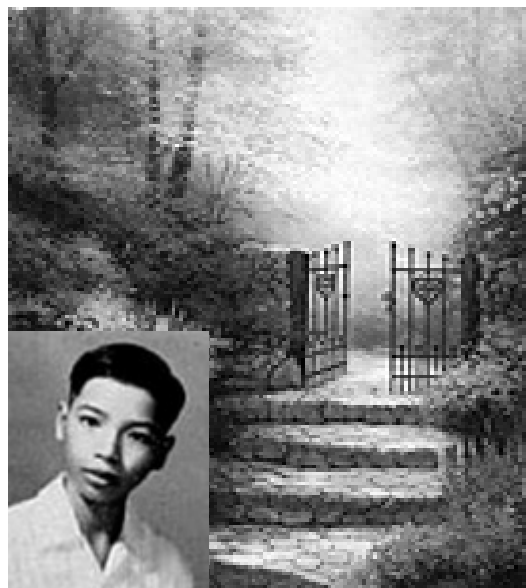
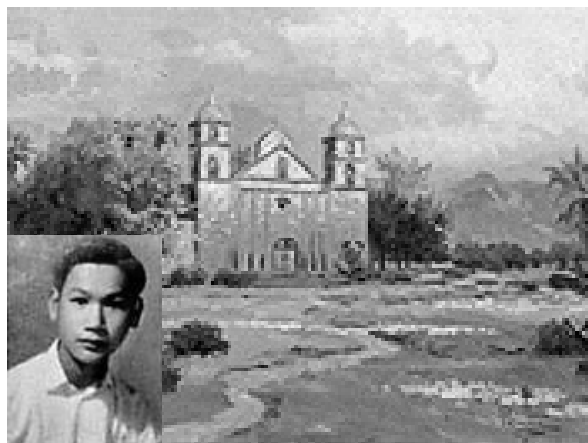
Dẫu sao, viết đến đây, tao cũng dừng lại để chấp tay cầu: Xin Chúa thương đón nhận Giuse Chín, bạn con về bên Chúa. Amen.

Chín Không ơi, ngồi trong lòng Abraham, mày nhớ mở mắt to, nhìn cho kỹ khắp năm châu mà hộ phù cho những thằng Khai Phá đang óm đầu trên chốn dương gian.

Chín Không ơi, cảm ơn mày đã luồn cuộn Hồn Bướm Mơ Tiên từ bàn dưới lên bàn trên cho tao đọc.

Mày luồn hay đến nói cha Giám Đốc Bùi Tuần đứng bên cạnh cũng không biết. Mày biết yêu trước tao mà lại không yêu ai. Hay thật.

Tvu, San Dimas 02/06/2007

CHÀO NHÉ HANH ƠI !!

**Vẫn biết phải đến lúc này ,
Hanh ơi !
Nhưng cuộc chia ly sao vẫn đọng đầy
nước mắt !**

**Vẫn biết rong chơi không hề sắp đặt ,
Ngẫu biến tình trường
Tuỳ hứng thú đau thương !...
Hanh ơi !!
Giã biệt cuộc chơi ngổn ngang thường
nhức nhối !...**

**Vẫn biết sinh ký tử quy , ai tránh khỏi ?
Khắc bệnh vong là khắc lợi về nguồn !
Hanh ơi !!!
Biệt ly là nỗi buồn mênh mang lắm !...**

**Vẫn biết giã từ cơn đau thẳm ,
Cơn đau hằn đậm từng giây...
Vật vã , Chúa ôi ! oằn oại tấm thân gầy !!
Hanh ơi !!!!
Thì thôi nghĩ yên nhé ,
Giấc nghìn thu gọi gió khẽ ru người !.....**

Hoàng Quang (06/04/2007)

VĂN TẾ BẠN.

Anh Hanh!
Anh Nguyễn Đức Hanh!!
Thuyền tràn gãy mái,
Xe tụt tan vành.
Con Hồ Điệp chông chênh còn say đêm vắng,
Giấc Nam Kha bảng lảng chưa tỉnh tàn canh.
Bốn chín qua nhanh, Lá rơi về cội ,
Năm ba tới vội, nước chảy ra nguồn.

Nghĩ xưa:

Đất Vĩnh Ninh khai nở ngày xuân, mở mắt vui hòa dòng thiên hạ.
Trời Xuyên Mộc đóng then đêm hạ, ngậm môi buồn biệt ách trần ai.
Tuởng lúc trước hội ngộ bèo mây, cùng đội ngũ xếp hàng khai phá.
Nhớ khi xưa tương phùng sóng mạ, với bút nghiên nắn nét vẽ tô.
Vụng đường tu ngoai cửa thần phù!
Quen lối tục ô hô lục đục.
Đã một thuở kiếm cung khiên mộc, gót giày “sô” biệt động tung hoành.
Lại một thời thuyền gỗ cối kinh, tay lèo lái hải hành vượt sóng.
Tan mơ vỡ mộng!
Xôi hồng bỗng không!

Than ôi:

Thân phát vãng long đong tha phương sẻ ghé.
Xác đọa đày vong thổ lưu lạc tan đàn.
Cõi xích-lô mới gói làm than,
Đạp ba-gác chồn chân cơ cực.
Về Xuyên Mộc cày nương sản lộc,
Ra Vũng tàu cùn cụt xe ôm.
Mồ hôi hòa chan chứa bát cơm, nước mắt trộn đầy voi cốc rượu.
Hận nhân thế chán chường nghĩa bậu, sầu cuộc đời vương vấn tình nương.
Thuyền gãy chèo vỡ mũi quay cuông , xe mất hãm lao đầu cuối vực.
Kẻ túng làm liều đưa thân vào ngục.
Người đói ăn vụng đón xác vật vờ.
Cay hóa nhi trao bệnh bất ngờ,
Đấng con tạo trêu người gấp gáp.
Vượt định mệnh truy y nam bắc,

Đảo số trời tầm được đông tây(?)
Ánh tà dương tàn lụi chân mây, màn âm khí đùn đầy tịch cốc.
Mầm ân sủng nhỏ nhoi vụn mọc, lộc tinh tuyền sấm hối trở xanh.
Lúc tử thân lưỡi hái vợ nhanh, là thiên sứ vươn tay đón vội.

Nay chúng tôi:

Vui cho anh linh hồn tắm gội,
Mừng cho anh sạch tội lâm chung.
Đốt làn hương nguyện đấng cửu trùng
Thấp ngọn nến xin hồn an nghỉ.
Viếng tế!
Biệt ly!

*Tuần bát nhật Phục sinh 2007
Đồ Nghiệp*

Thư Gửi Bạn

Sydney ngày 01/04/2007

Hanh thân nhớ.

Chúng mình chia tay nhau đã gần bốn mươi năm rồi, rất ước ao được gặp lại mày. Tháng trước nghe tin Đồ Nghiệp báo mày đau nặng, tao tự nhủ sẽ viết đôi hàng thăm mày để mày hiểu chúng mình vẫn còn nhớ tới nhau, vẫn cao đẹp như thửa nào. Nhưng, mấy tuần qua, một phần nhiều việc dồn dập, một phần mệt mỏi đâm lười, rồi dối lòng chắc mày chưa đến nỗi nào.

Mấy ngày Tuần Thánh vừa qua, cũng cầu xin cho mày gặp thầy gặp thuốc và xin cho mày sống thêm vài năm nữa, may ra có cơ hội gặp mặt nhau. Xin thì xin vậy, chứ tao có linh cảm, một linh cảm mà không dám nghĩ đến Hanh ạ.

Tao vẫn nhớ năm đệ tứ, trong phòng học, mày ngồi góc bàn bên trái, tao cũng góc bàn sau lưng mày, thửa ấy bút máy Trung Quốc Hero rất thịnh hành, mày vậy vậy cái bút đầy

mực mới bom, mực văng đầy vở tao, tao mếu máo bắt đèn, máy vẽ thành mây bông hoa năm cánh, tao thích lắm, giữ cuốn vở đến mấy năm sau.

Mày còn nhớ tao hay rình rình nhổ lông trên hai cánh tay mày không? Tay con trai mà mũm mĩm như con gái, lông tay rất dài và đen mượt, lại hay làm điệu, tao vừa ghen vừa nghịch vừa thích nhổ những cái lông dài đen mượt ấy, vậy mà mày chưa bao giờ ục lại tao lần nào, hình như mày cũng không thích những cái lông khác người ấy, chỉ hít hà xoa xoa chỗ đau rồi lảm bảm câu gì không rõ, còn tao thích chí cười nắc nẻ.

Trong lớp mày cũng hay cạo lông trên mặt, thấy vậy tao cũng nhờ mày cạoùm cái

đuôi rùa sau gáy, zời ơi, mày chơi tao mất miếng da gáy, rát ơi là rát, khổ nổi vết thương ngay cổ áo, cứ phải để hở cục ngực cho cổ áo khỏi cọ vào đó.

Mày còn nhớ cha giáo Tiệp kể chuyện vui chế riều cộng sản cho rằng “người bởi khí”, tao mượn câu nói của ngài, chọc “mày khí nhiều hơn tao” vì mày nhiều lông lá, không hiểu sao mày giận tao cả tháng, xin lỗi mấy lần mới chịu nói chuyện, mày giống tính con gái thấy mồ, mấy mươi năm sau này, mày có còn hay giận hờn không hả Hanh? Vợ mày chắc phải ngọt và khéo chiều lắm phải không?

Sydney ngày 09/04/07

Hanh ơi.

Mấy ngày qua không đọc mail, bây giờ được tin trẻ mày đã chết rồi sao? Đồ Nghiệp gửi hình đám tang mày, có tấm di ảnh của mày, tao nhìn mãi, mà sao xa lạ quá, chả giống mày tí nào! Hay gần bốn mươi năm rồi, mày thay đổi và trí nhớ tao cũng nhạt nhòa, tao ráng moi móc Hanh-Xưa trên tấm hình nhưng chịu thua thật Hanh ạ.

Thôi thì, mày đi trước, cho tao và anh em lớp Khai Phá gửi lời chào tiễn biệt mày nha, và chuyển lời thăm đến VănBình, Taylor, PhongTrai, ĐỗChín, nhất là XuânHuyền, LộcThành.

Chào mày nheng.

PS: BáchCon chọc quê tao hay chảy nước mắt, lần này tiễn mày tao đang nín đây Hanh ạ, mày cũng ráng nín nha.

ANH VỢ

Chính xác hơn là anh họ của vợ tôi đến đời thứ ba, nhận họ đã ba mươi năm, chưa bao giờ tôi gọi Hanh được một tiếng “Anh ơi! Anh à”, chỉ toàn lếu láo “mày – tao – cậu – tớ”, mỗi lần xưng hô vợ tôi cứ cảm rằm suốt, chẳng có tôn ti thứ bậc gì, trách chồng không biết tôn trọng bậc trưởng thượng, chỉ rặt phường “cu trâu – bô đi”...

Thời kỳ thập niên 80, sau bao lần vượt biên trốn quốc, tôi đã cùng Hanh chia sẻ từng ca xích lô cứu đói, từng ngum rượu “mật mía” giải sầu, từng miếng phá lấu “thú linh” đưa cay thum thum, và từng cả đêm ngồi trong mùng “hạ thủ bắt khoan khoan” thâu sáng, cuộc đời xô tôi và Hanh đến tận cùng bằng số...không, rách te tua tan tác.

Hai đứa tính khí đối lập hoàn toàn, vậy mà thân nhau mới lạ, nếu tranh luận những chuyện trời ơi đất hỡi, cuối cùng bao giờ Hanh cũng nhận phần thua, và luôn nhỏ nhẹ “Thì tao thua cho vừa lòng mày, chứ...còn lâu”, nghe cái giọng đáng ghét của kẻ chiến bại đó thì thiệt kẻ thắng cũng ứa gan. Trong túi chẳng có một teng, nhưng Hanh lúc nào cũng đóng thùng bánh tòng, đầu tóc mượt mà công tử, ăn nói theo kiểu bốn em “mềm – mọng – mượt – mịn”, đến con cua trong lỗ cũng phải bò ra ngoe ngoáy, kẻ thâu tim đen là tôi đôi khi cũng còn ngỡ ngàng ngỡ vực.

Hanh là người uyên bác, cái gì cũng giỏi một tí, không nhiều nhưng đủ cho đôi phương thán phục, từ nghệ thuật cầm ca đến bốn món ăn chơi, chẳng hạn ta đưa cho một bản nhạc mới, Hanh có thể ư ừ “son phe” một lúc cũng xong, còn đàn địch ư, cây gậy ta với vài ngón

tử, cổ điển có “Rô Mãng”, tân thời có “Đờ Hao”, thế là đờn ông con trai còn mê tí, hưởng hò...Đến thú tiêu khiển đồ đen thì đúng là đại sư phụ, có thể ngồi hầu suốt đêm để “kính tứ cố”, hoặc chồm hồm mà “sấp – ngửa – tứ thành rền”, ba cái thứ “xòe tứ sắc, binh xập xám, xoa mặt chược” chỉ là trò vật...Rất may Hanh chỉ tiêu khiển chứ không có máu sát phạt, chà đồ nhôm cầm đồ bình dân học vụ.

Đến năm 1986, sau lần Hanh cạy bung cửa nhà lúc tôi đi vắng để...bày đồ nhậu, (cái thằng để thương đến thế), là Hanh biệt tích giang hồ, biến mất tăm dạng, căn nhà xưa và mấy công cà phê đang thời con gái đã về tay chủ mới... Đúng 20 năm sau tôi mới truy tìm ra “nó”, trong trường hợp hết sức ngẫu nhiên, cười buồn ra nước mắt, nhân ngày về Núi Sập dự lễ khánh thành tháp chuông Cụ Thượng.

Buổi sáng hôm ấy, khung trời Núi Sập chưa lộ vùng dương, tình cờ nằm co nghe muỗi, câu chuyện lan man chờ sáng, rất ngạc nhiên hầu chuyện cùng quan bác, vô tình đề cập đến Hanh, Giời ạ, quan bác như một huyết đạo bị bé ú nghệt lâu năm, nay được khai thông bèn tuôn ra xối xả, mà lại tưới phồng vào đối tượng tôi thế mới chết người, cái thằng Hanh cực xấu, cực tệ, cực ác, cực vô tâm, cực dã man, cực đủ thứ... đang bị Giời phạt bằng căn bệnh ung thư giai đoạn cuối, đang nằm chờ về địa ngục!...Một bên lòng tôi chόang váng trước ngọn đờn “xả xú páp” của quan trên, bên lòng còn lại hí hờn vì tóm được địa chỉ người con gái lớn, bé Thanh Vân cháu tôi đấy! Anh vợ ơi, mày sẽ biết tay ông.

Hai mươi năm vật đổi sao dời, ngàn ấy thời gian bằng cả một thế hệ, gặp nhau không ồn ào như trước, tuy rằng tình thân cũng chẳng khác xưa, hai đứa ngồi bên kè đá, con khô mực đắng bên ly bia nồng, không đủ làm ấm trước gió đêm lồng lộng, lặng lẽ nghe sóng thờ rì rào, vỗ hoài trường canh bất tận, mơ hồ cảm nhận thời khắc chia xa... Tôi đã rủ thêm được những người bạn Khai Phá đến thăm, khẩu súng gài “na phan” của Tiểu, viên đạn “mọc

chê” của Nhâm, đã phần nào xóa đi bao điều trắc ẩn, rồi Hoàng Quang, Đàm vượng, Lê Chương, Phạm Quang, Phạm Quỳnh, Kính Đen, Bách Trắng và cả tử sĩ Lộc Thành cũng góp phần tư vân- đan tay, thật xứng ...danh khai phá.

Hơn nửa năm tìm thầy tìm thuốc, cả đông dược lẫn tây y, từ Tây Ninh, Phước Long, Buôn Ma Thuột tận cùng cốc thâm sơn, thiên nhai hải giác, dẫu chân con bệnh đã mòn mà chúng trâm kha không hề thuyên giảm, khối u xơ trong gan kiên cố và khối u tinh trong tâm cứ mãi chẳng tan, buồn quá! Buồn quá!

Về thôi, đất Xuyên Mộc đã một thời đơm bông hy vọng, nay lại nòng nọc đón gót chàng về, cái thóang đạt thôn dã, cái thanh lạng ngoại ô đã vỗ về tâm hồn phiêu đạt, đã ru hời lững tữ vào giấc triền miên, chúng tôi KP Sài Gòn kéo đến thăm Hanh, quây quần trên nền xi măng uống ly rượu trắng, Hanh nằm bên cạnh cười buồn, sóng sánh cổ cầm ngấn lệ, cảm động trước chân tình dành cho nhau tưởng không có được. Có ông Giời làm chứng, từ thúc đẩy thiên thần hộ mệnh, từ hơi ấm bằng hữu truyền sang, Hanh đã làm được những điều vô cùng quý giá trước lúc lâm chung, và trời trăng công việc nổi lòng canh cánh...

Một tuần sau, đúng ngày thứ sáu tuần thánh, Hanh đã trút hơi thở cuối cùng vào đầu giờ mảo, được ăn mày các phép trong lúc sinh thì, nhẹ nhàng thanh thản, ít quần quai đờn đau, bỏ lại tất cả những phù vân huyền ảo...

Anh vợ ơi! Tao cầu cho mày được ơn thương xót, con dĩ rạc còn được Chúa xót thương, thằng trộm bên hữu còn được Chúa cho về nơi vui vẻ, hưởng là... Nơi ấy, có gặp 16 thằng về đích trước mày không, bảo chúng nó cầu nguyện nhiều cho chúng tao, cả trăm đứa còn đang ba đào nơi bề khổ.

06-05-2007 (ngày giỗ đầy tháng)

Bùi Nghiệp SG

Kỷ Yếu Về Bến. Tại Sao?

Phạm Văn Ry

Một năm trước đây, anh Phạm T. Lương và anh Vũ T. Thái có đề nghị trong Về Bến, chúng mình sẽ viết về một kỷ niệm, một suy tư, một kinh nghiệm, một ước mơ, hay một khúc đời nào đó để ít ra trong quãng đời còn lại, chúng mình có những kỷ niệm của tuổi thơ để nhớ, có những mộng mơ của tuổi thanh xuân để thương, và những kinh nghiệm của cuộc sống để chia sẻ.

Kỷ Yếu Về Bến có mặt trong đời là do lòng khao khát, hăng say, và công sức của mọi anh em trong gia đình Khai Phá. Mỗi bài viết, hoặc những email gửi cho nhau rồi góp nhặt và tổng hợp lại, để có một bài viết, nói lên một tâm tình Khai Phá. Những chuyện VUI, BUỒN, CHIA SẺ hoặc XÂY DỰNG (mà tôi có thể nói được) chỉ có những anh em và những người có liên hệ với lớp Khai Phá, mới có thể hiểu và thông cảm mà thôi.

Về Bến của Khai Phá có những vui cười như:

“Bác Thiên Lê “gái” liệu “hôi hương” đi là vừa rồi đấy, kéo Già Thiên đi “mưón” mấy bà hàng xóm thì phiền to mắt thôi. Hahaha...”

phèng

Chị Lê ơi,

“Trẻ rồi !! Già thiên đã “sang sông” rồi. Kỳ này về thì lo mà nuôi baby và cho con của Già Thiên bú !!!

Ham chơi mà để mất chồng,

Đến khi về lại, Chồng là của ai ???”

TLiệt

Chẳng sợ phiền lòng, anh em cứ chọc phá nhau

Kụ Chùm Nhật Quảng và Bác Cả Dzúi ơi,

Bác Dzúi viết: “Lớp mình không có thằng Dzúi nào hết Quảng ạ. Em tên thật là Thái Vũ, cái thằng Tề Tuyên xấu miệng mới gọi em là Thái Dzúi. À phải rồi, ngày xưa ở chủng viện, em lùn hơn nó. Bây giờ thì em đã cao gấp rưỡi nó nên nó ghen đấy. Em càng lớn càng cao. Nó thì cứ lùn xùn như xưa nên tức. Cái tên Dzúi này chắc theo em cho đến chết quá. Không khéo ngày em xuống mồ, có đưa lại chia buồn với cái tên cúng cơm thì phiền to.”

***Thái Dzúi là tên của chàng,
Mat luon tí hi, rang ho mai nha..
Hắn ta chỉ thích đàn bà,
Hắn còn tên nữa, tự là Thái Ho.***

“Đến giờ này vợ con em cũng chưa biết cái tên này có nghĩa gì? Em cũng chẳng dám mặc khải. Khổ quá”

**Nếu Oanh chưa biết nghĩa gì,
Tề xin giảng nghĩa, nhân kỳ meeting
Hiểu rồi nàng sẽ thất kinh,
Anh chàng Thui Giai chính là chồng em !!!**

TLiệt

Nhưng không vì cười đùa mà quên quan tâm, hỏi thăm nhau những lúc buồn vui. Ông Cố Tông Bắc Cali mỗi tháng đều nhắc nhở anh em nhớ tới những người đã khuất và còn sống

“Chúng con cậy vì danh Chúa nhân từ, xin cho Linh Hồn ..... được lên chốn nghỉ ngơi, hằng xem thấy mặt ĐCT sáng láng vui vẻ vô cùng. Amen” In christo, Gđkp (many faces, one heart)

Rồi những lời hỏi han ân tình, khi nhận được tin bạn bè đau ốm

Nhâm ơi,

“Nghe tin mày xuất viện với kết quả khả quan, như vậy, tao rất mừng. Đã gọi phone về nhà mày vài lần nhưng không gặp (chỉ có một lần gặp thằng boy!). Tạ ơn Chúa! Ráng mà giữ sức khoẻ kỹ lưỡng hơn. Tui mình đang ở tuổi “Tri Thiên Mệnh” rồi đấy! Đừng dzô dzô thường xuyên nữa. Nhất là ráng vận động cho cơ thể được nhanh nhẹn hơn. Nhớ mày trong kinh nguyện. Cũng sắp đến Giỗ Đầu của ông gia tao rồi. Anh Hai đang ở đây. Cuối tuần rồi đã có dịp diện kiến và ăn nhậu với Ngài. Tối mai nữa! Tao gọi lời thăm Vinh và các cháu!”

Đào Tiến

“Thăm bác Trùm Nhâm, nghe được tin bác đã rời bệnh viện về nhà. Ôi mừng quá. Cầu xin Chúa cho bác mọi sự may lành. Nhìn hình bác thấy tươi cười khoẻ mạnh là yên trí rồi. Chúa chưa gọi họ Trần chúng mình đâu. Chúc bác và gia đình luôn khoẻ mạnh.”

Ngọc Trần

Khai Phá Miền Tây

Biết đâu Trùm Nhâm đã ốm vì vắng mails? Đọc nhưng mails này chắc Trùm vợ cùng mát ruột.

Cụ Trùm Nhâm vừa mới qua cơn nghiệt ngã, chưa dám nói là khỏi bệnh hẳn, mọi người đều thờ

phào nhẹ nhõm và đồng thanh la lớn:

- *Good bye, Au Revoir, A Dios ..... từ thân nhé, ta xin chào mi, và chỉ hẹn lại khi ta cần đến mi. Ha.. ha...*

- *Một vài người bạn nói: Năm con chó hằm hiu thật, từ thân quá khốn kiếp, đã lấy đi 3 tháng bạn của chúng mình rồi, chẳng biết người tiếp nối sẽ là ai?*

Niềm vui đang dâng cao chát ngất, mọi người đang chờ đón để chuẩn bị bước qua một năm mới sáng sủa và nhiều hy vọng hơn. Xuân Đinh Hợi cũng đang mấp mé tiến gần, đột nhiên lại một tin xấu khác đến mau, Phạm Trung Lương, khẩn cấp vào bệnh viện, với cơn bệnh thập tử nhất sinh.

Mọi người đều bàng hoàng lo lắng, những mẫu tin vắn vội đưa lên máy vi tính báo tin, để mọi người cùng thông công, hiệp ý cầu nguyện cho người bạn đang trong thời kỳ nguy hiểm.

Kính gửi các Bác Khai Phá Nội/Ngoại,

Cách đây khoảng 15' giờ Cali (12:35 trưa), Kiều Oanh, bà xã của CT Lương gọi cho Ry và báo tin Lương đang nằm trong phòng cấp cứu ICU để chuẩn bị mổ tim. Tình trạng như thế nào, chưa được biết rõ, nhưng xin tất cả các Bác thêm lời cầu nguyện cho Lương được mọi sự may lành .....

Ry

Chỉ vài ba phút sau, những lời thăm hỏi từ khắp bốn phương gửi về, những lời cầu nguyện thấu tận đến trời cao, chắc hẳn Thiên Chúa động lòng thương xót. Thánh Phêrô cũng phải khép lại sổ từ thân, để cứu vớt người bạn Khai Phá, sự nghiệp đang còn dang dở, Đại Hội Khai Phá còn chưa được khai mạc, vẫn còn nợ với những người bạn trên cõi đời. Anh 2, Anh 3, Anh 4, từ bên kia nửa địa cầu, đã vội vàng gửi lời chia sẻ nỗi lo âu và cầu nguyện cho Bác CT mau sớm bình phục.

Cám ơn Bác Ry đã cho biết tin, Xin hiệp ý cầu nguyện cho Bác chủ tịch.

Thân mến

Nqk

Và anh 4 tiếp

Ry ơi,

Cho mình gửi lời thăm hỏi đến vợ chồng Lương Oanh nhé.

Xin Chúa cho Lương được qua cơn bệnh trong bình an và mau chóng phục hồi.

Mình và anh em bên này sẽ cầu nguyện nhiều cho Lương trong những ngày này.

Mọi sự phó thác trong tay Chúa. Hy vọng rồi sẽ ra tốt đẹp.....

Anh em mình luôn nhớ đến nhau trong lời cầu nguyện và trong tinh thần của Khai Phá.

Thay mặt anh em Linh Mục trong nước,

Micae Lê xuân Tân

Trên đường lái xe về sở làm, tâm hồn tôi tự nhiên cảm thấy một nỗi buồn vơi vợi. Chẳng lẽ mỗi năm lại phải xa cách vài người bạn. Đến khi nào tới phiên mình nhỉ, lúc đó, ai sẽ là người đặt cho mình một cành hoa trên quan tài? Ai sẽ là người gởi cho mình một cục đất và nói lên rằng: “bạn hãy nhớ mình là bụi đất, và nay bạn lại trở về bụi đất”.

Nhưng rồi, sống chết âu cũng là số mệnh, một sợi tóc trên đầu rơi xuống đất, đã không phải ý muốn của Thiên Chúa hay sao?

Tề Tuyên tục nhất thiên hạ, nhưng cũng thuộc Phúc Âm ra phết, hẳn có lời khuyên rằng: Hãy vui lên, vì kinh thánh có câu: “Trong nhà Cha Thầy có nhiều chỗ ở, ...vì Thầy đi dọn chỗ cho anh em” (Gio 14, 2) Riêng chỗ ở của Tề Tuyên thì lạnh lắm, chẳng ai dám dành chỗ của hẳn ấy đâu.

Lời cầu khẩn: từ trần gian con ngược trông lên Chúa ơi, đã được Chúa nhận lời. CT Lương đã qua được cơn bệnh hiểm nghèo, và đang trên đường phục hồi. Trái tim vẫn còn rung động bên cạnh Kiều Oanh, mỗi lần nằng thỏ thẻ không nhẽo với chàng: Anh ơi ..... tôi nay .....

*Anh Chị Lương Oanh
Cứ như thế này mãi nhé anh!!!!*

Tuy vẫn còn đau yếu, CT Lương vẫn đêm ngày thao thức căn dặn Kiều Oanh và gửi thư đến từng anh em kêu gọi tham dự ĐH cho đông đủ.

Kính thăm bác Tân Phú, Thái Vũ, Triết Hoàng, Ry Phạm và các Bác,

Ngày mai là đúng một tháng mình bị bệnh. Tạ ơn Chúa và cảm ơn anh chị em tất cả đã cầu nguyện, email và gọi điện thoại thăm hỏi đến người anh em bệnh tật này.

Tuy không trực tiếp liên lạc thường xuyên với anh em cách này hay cách khác, nhưng vẫn nhớ đến anh chị em cả nhà, chung vui sẽ buồn những kỷ niệm của anh em, cũng như những nỗi lo âu của từng cá nhân và gia đình. Đặc biệt rất cảm động đến cái tình thân thương đặc biệt cách riêng, ngoài cái tình Khai Phá đã thương đến, lo âu cho mình như tất cả các bạn Quốc Nội cũng như Quốc Ngoại ..... Đa tạ tất cả.....

Tôi đây, mình xin phép đề cập đến:

1- Đại Hội Khai Phá: Cảm ơn các Bác trong ban tổ chức và bác Triết, đang hăng say bỏ thì giờ và tài chánh lo bảo lãnh anh em bên VN. Ngày 7/2 mình đã gửi khoảng 45 lá thư mời đến anh chị em ở Hải Ngoại và mừng 8/2 email đến nhóm. Xin anh chị em bỏ chút thời giờ check lại và hồi đáp sớm. Vào cuối tháng này, ban tổ chức sẽ cho biết kết quả và sẽ tiến đến giai đoạn 2- là liên lạc bằng email, điện thoại và qua trường vùng. Xin các Bác ở xa cho ban tổ chức biết sớm để tiện việc lo liệu.

2- Kỳ Yếu Về Bén: Cảm ơn Bác Triết, Đào Tiến, Ry, Dzúi ...Xin cho biết status để bắt đầu vấn đề tài chánh.

3- Chương trình mục vụ-Mai Hùng Dũng-xin Bác Vũ Tuyến cho biết thời điểm khi nào Dũng sẽ qua, để chúng mình có chương trình cho Ngài cách riêng.

4- Chương trình Bác Ái cho Cha Chiến-xin các Bác liên hệ (Tân Phú, Thiên, Hoàng Thắng) và cha Chiến viết cho vài hàng về Project, vấn đề Cha Khoa với Mái Nhà Tranh ....Xin anh chị em hưởng ứng “Chia sẻ cùng anh” với cha Chiến.

.....

Xin được chia sẻ đến các Bác đang trong cơn bệnh: ĐC Thống, Nam, Cha Hòa và Hạnh.

Cho mình góp \$50 giúp Nam nhà Bác Dzúí. Còn nợ \$\$\$ chưa gửi cho Bác. Thứ Hai này sẽ gửi qua. Có rảnh gọi cho mình nhé!

Chúc cả nhà vui khoẻ, xin cầu nguyện cho nhau và tiếp tục về bên.

Lương

Đúng là Chủ Tịch của Khai Phá, đã lo lắng thật chu đáo, đầy đủ cho anh em, từ những công việc chung của lớp, đến những công việc bác ái xã hội, những anh em đang cần giúp đỡ một bàn tay, một cục gạch, hay chỉ là một tô mì, CT Lương đã không quản ngại đứng lên kêu gọi và đã quên cả bản thân mình đang trong thời kỳ đau yếu, cần phải được nghỉ ngơi và tịnh dưỡng.

Khai Phá chẳng bao giờ ngừng những biến động, những tin vui chợt đến rồi lại chợt qua mau, như gần đây nhất, hình ảnh con chiên lạc đàn xuất hiện, Nguyễn văn Thanh và Huệ (Vợ) đã được anh em miền Nam Cali tiếp đón nồng hậu, sau hơn 30 năm xa cách, qua bữa cơm chiều thanh đạm, nhưng đầy ý nghĩa tình bạn, ôm ấp trọn vẹn tình người, nhất là tình keo sơn KP đã nhiều năm gắn bó. Nguyễn văn Thanh vẫn còn có những nét như xưa, dáng người không thay đổi, nhỏ con, nhưng nhanh nhẹn như thời còn cầm trên tay chiếc vợt Pingpong tranh đấu với Cha Hảo thuở nào.

Gặp lại Thanh và gia đình, niềm vui bạn bè tràn ngập, nhưng anh em cũng lại phải ngậm ngùi với Thanh về người Mẹ mới vĩnh viễn ra đi, thế là những hàng phân ưu và chia buồn lại dồn dập trên mạng lưới vi tính. Đặc điểm của tình Khai Phá thật đáng khâm phục và trân quý biết bao.

Báo tin,

Trước hết em xin báo tin cùng tất cả các Bác KP Nội Ngoại được rõ, thân mẫu Nguyễn văn Thanh (Anh Quốc) mới qua đời tại Bệnh Viện Fountain Valley, California, USA vào lúc 7:45pm ngày 3-3-2007, hưởng thọ 84 tuổi.

Bà cụ tên Thánh là Anna Hoàng thị Bén.

Ry

Gia đình Thanh&Huệ trước di ảnh Mẹ hiền

Lời cầu nguyện cho LH Cụ Anna nếu có lộn, thì chắc chắn lời cầu xin cho Cụ Hoàng thị Bén, Chúa không thể nhầm lẫn để đón rước Cụ về bên Chúa theo như những lời cầu nguyện của anh em.

Ngay sau đó Cha Tùng biệt hiệu Phèng lên tiếng

Xin chân thành phân ưu với bác Thanh và tang quyến. Nguyên xin Chúa nhân lành sớm đưa linh hồn Anna về hưởng Nhan Thánh của Ngài và an ủi những người thân đang trong cơn đau buồn mát mát này.

Tùng

Từ nơi quê nhà, Cha Tân thức giấc, cũng bàng hoàng viết đôi dòng chia sẻ nỗi niềm mát mát người Mẹ hiền yêu quý mà Thanh đang gánh chịu và cùng dâng lên Thiên Chúa lời nguyện vắn tắt cho cụ Cố Anna mau về nơi Vĩnh Phúc.

Ry ơi,

Xin gửi lời phân ưu đến Thanh và gia đình. Xin Chúa sớm đưa linh hồn cụ Anna về hưởng hạnh phúc với Ngài trên Thiên Quốc.

Lâu lắm rồi mình không gặp vợ chồng Thanh. Hy vọng tình nghĩa anh em, gia đình sẽ nâng đỡ Thanh trong những giây phút đau buồn này.

Thay mặt anh em linh mục Khai Phá.

Lê xuân Tân

Và còn rất nhiều những hàng tin phân ưu ngắn gọn khác, chan chứa đầy tình bạn hữu.

Cho Thế và gia đình chia buồn với Bác Thanh .... Thế

Và

Xin gửi lời chia buồn đến Thanh và gia đình. Xin Chúa sớm đưa linh hồn Cụ Bà Anna sớm về hưởng nhan thánh Chúa.

Quỳnh

Bác CT Lương đang đau yếu, cũng phải lom khom bò dậy viết ít chữ, chia buồn và sưởi nóng thêm tinh thần KP như sau

Vừa gọi điện thoại chia buồn với A/C Thanh và tang quyến.

Xin cả nhà cùng thông công cầu nguyện cho Linh Hồn ANNA mau về hưởng nhan thánh Chúa. Xin bác "Thống Đốc" và các bác Nam Cali và lân cận đại diện, xin gửi một vòng hoa trước linh cữu bà cụ.

Lương

Thái Tuyền đang đốt nén hương trước di ảnh bà cố Anna, mẹ Thanh

Và đây những lời cảm ơn chân thành, nồng nàn anh em gửi cho nhau:

“Xin chân thành cảm ơn 2 Bác Ry Hồng và các Bác đã thêm lời cầu nguyện cho ông cụ em theo như lời nhắc nhở của Bác Tông. Cũng không quên chúc hai bác Ry Hồng và các Bác có những ngày kỉ niệm vui, được thêm niềm vui hơn nữa vào lúc bước lên hàng “lão”. Các Bác ở bậc “khanh tướng” sẽ hăng say phục vụ Chúa và GH hơn nữa, và luôn nhớ dù mình được “nâng lên hàng khanh tướng” nhưng vẫn chỉ là Servus servorum (chúng em còn khanh tướng hơn khanh tướng nữa).

Cũng thêm lời cầu nguyện với các Bác có những kỉ niệm buồn về những người thân. Xin Chúa nhân từ đổ tràn đầy tình thương xót trên các linh hồn tôi tớ Chúa, và ban ơn lành hồn xác cho các con cháu còn trên dương gian. Đã đưa địa chỉ email của bác Tường Joseph vào group KP, không biết bác có nhận được mail từ group chưa, nếu chưa, xin bác lên tiếng. Khi bác nhận được mail activate từ Yahoo, xin bác nhớ click REPLY để activate là được rồi.

Năm mới chúc các Bác nhiều sự mới mẻ và tốt đẹp”

Thân

Hải Vũ

Từ miền cực Nam giáp ranh giới Mỹ Tây Cự, Giáo Sĩ Mai Biên cảm phục lòng ưu ái, rộng lượng, và tình keo sơn của gia đình KP, cũng muốn hòa theo dân “xin” để ăn chơi một phen cho biết...đời trắng đen, say tỉnh.

Kính các đấng, các bác gia tộc HỌ KHAI,

“Xin chân thành cảm ơn tất cả quý anh chị em đã chúc mừng sinh nhật và cầu nguyện cho anh em chúng tôi, những người được Chúa ban hồng ân sinh ra trong tháng “ăn chơi”. Chúng tôi chỉ ước ao được “ăn chơi” nơi dương thế, và được “thánh thời” trên nước Trời. Còn mọi chuyện khác xin trao cho anh em và phó thác nơi Thiên Chúa hết. Amen.

Cầu xin Thiên Chúa, nhờ lời Đức Mẹ bầu cử để anh chị em, con cái, cháu chắt gia tộc Họ Khai được về dự đại hội “Hè Cali” năm nay, để bác CT Lương hài lòng mà tiếp tục làm “đầy tớ” cho Họ Khai dăm ba nhiệm kỳ nữa. Kính chúc bình an trong Chúa Kitô phục sinh.”

JBMai+

(Theo kiểu Mỹ, năm nay em mới tròn 56 tuổi thôi)

(Mai Biên nhất định không chịu già theo tuổi nên dương cổ cái. Chắc tại bác Biên gái hay nhắc... đến tuổi trẻ của mình làm bác Biên giai nhột chẳng??!!)

Tình bạn KP ơi, sao khăng khít đến thế !!! Anh em như hình với bóng, chẳng quản chi đường xa, đêm cũng như ngày, lúc nào cần là có nhau. Friends in need are friends indeed là thế.

Đến thăm mẹ của Vũ Thái

Gia đình “gã tháo/cởi giày” tự là Hcu

Các Bác,

“Ngày giỗ 100 Lộc Thành hôm nay rất đông, đặc biệt Kỵ Thượng, kỵ Chiến, kỵ Mai Dũng, kỵ Chấn Hưng, Phú Tân (US) và AE miền Tây, đi xe đêm, lên SG lúc 01h30 sáng, đúng là một tiểu đại hội KP. Miền Tây dạo này rất khí thế và ngoan ngoãn, chắc là thấm nhuần ơn dạy dỗ của các kỵ.

Lan và gia đình có nhờ Nghiệp chuyển lời cảm ơn sâu sắc tất cả các đảng bực KP, các bằng hữu KP nội ngoại xa gần, người có mặt cũng như người không về được ....

Xin tri ân và xin tri ân, không thể bằng lời nói ...

Tìm mãi không thấy bà xã Bùi Xuân Nho (Aust.), chắc kẹt công chuyện ...”

NB. Chùm Nhâm đã rời bệnh viện trở về nhà, chị Vinh béo giữ kỹ bừu bới lằm.

Nghiệp

Khai Phá Texas họp mặt tại Dallas

Những dịp mừng vui tuổi thọ, thăng quan tiến chức, hoặc những ngày vợ chồng KP dập dìu vòng tay, tổ chức lại ngày đưa nhau lên xe hoa về nhà...chung, thì anh em KP lại có dịp được ngồi nâng cốc, chúc nhau được thêm hạnh phúc qua những ly rượu nồng ấm.

“Hiệp ý với Bác Càry.. chúc mừng bác cả Trung BB, Phạm T Chiến, Thượng Hiền, ngày bước lên bàn thánh, nếu Chúa muốn, Ngài có thể cho tất cả các thầy cả KP chóng gậy như anh 2 anh 3 thì thật là sáng danh Chúa và thơm tho cho họ Khai...”

và Trung Dung ngày ôm nhau lên xe hoa 20 năm ngày hôm qua ....

Các sinh nhật, đặc biệt thầy cả MaiBiên ngày 17 tháng này (vừa tròn 57 tuổi xưa) ...

bác Triết còn vì quá bận rộn đón tiếp anh 2K, nên chắc là quên lên nét sinh nhật các bác tháng giêng ăn chơi này ...”

thân ái,

tkali

Không những lo lắng cho nhau phần hồn, mà còn muốn anh em được tiến thân trọn vẹn bằng đủ mọi món ăn chơi, trau dồi hữu ích thêm cho đời sống cá nhân vừa về mặt tinh thần lẫn kỹ thuật khoa học, hầu có tiếng nói với cả và thiên hạ.

“Bác Dzúi ơi, Thêm cò cũng muốn đi Mỹ lắm đó, đã xin Visa nhiều lần mà không được, bác thử trở tài giúp anh chàng xem sao nhé. Xin Kỵ Thượng liên lạc giùm.” Phèng

Chẳng quản ngại khó khăn, sự giúp đỡ được thể hiện ngay lập tức, với lòng hăng say và nhiệt thành

Bác Thượng Hiền,

“Xin Bác cho Địa chỉ để em gửi giấy tờ về cho Bác. (Sponsor rách thì ráng chịu nhé). Bác cứ sang Mỹ đây. Bác lên tiếng lúc nào/chỗ nào cũng được. Tuyển Vũ sẽ dành ưu tiên cho bác. Bác Hiền gọi dùm bác Mai Dũng và Bác Cao Kênh C một tiếng. Chẳng biết 2 bác này có định qua? Tụi em đang mong tin. Bác Kính/Hoa, xin gửi Tên Tuổi và Địa Chỉ càng sớm càng tốt. Bác Kính có email hằng ngày không? Bác Công Quý cũng làm một chuyến du lịch chứ?”

Anh Chị Kính cùng đi một lượt, xem ra có dễ không hả bác Quý? Chắc Phạm Ry đang lo cho cụ Trung Bờ Bao.”

Chúc cả nhà an vui,

Thân, Thái

Vâng, đã lâu không gặp kể từ ngày mỗi người một phương trời xa cách, mỗi người một con đường, một hướng đi, nhưng không vì thế mà tình bạn bị phai nhạt, bị lu mờ hay bị bỏ rơi trên mọi phương diện.

Sự khiêm nhường và tận tâm hiem có của bác “thống đốc, tuy cày 2-3 jobs, nhưng cũng không ngần ngại bỏ thì giờ lo cho những người anh em đã lâu chưa một lần gặp lại.

Bác Kính + Hoa,

Đã gửi giấy tờ về cho 2 Bác, Bác nhận được, thì nhờ Trùm Nhâm hay Cả Tiểu hay Khiêm Già báo cho hèn này một tiếng nhé!

Chúc tất cả cuối tuần vui ... Và cũng nhớ nhờ dặn của Tê Tuyên “gạo” vài kinh cho anh Ba, cả CT Lương.

Thân, Triết

Mong ước gặp lại nhau, là niềm vui của mọi người,

**Chiều chiều ra đứng ngõ sau,
Trông về quê Mẹ, ruột đau chín chiều.**

Chẳng phải chỉ những người xa quê hương khi nhìn về quê Mẹ mà đem lòng nhớ nhớ thương thương, cả những người từ quê nhà, có lẽ cũng thầm mong có một ngày hội ngộ gặp lại bạn bè, gặp lại những người thân thương từ thuở nào, nên đôi lúc cũng âm thầm hướng về một chân trời xa thẳm, và tự hỏi: nơi nào đó có những người bạn năm xưa, bây giờ ra sao? Mái đầu xanh ngày xưa, còn lại bao nhiêu sợi? Tóc vẫn còn sậm đen hay đã lấm tấm muối tiêu tô điểm?

Tốt, Tân và Thế

Kỷ Yếu ra đời là thế đấy.

Có thể 10 hoặc 20 năm sau, chúng ta không còn nữa, nhưng “**Kỷ Yếu Về Bến Vẫn Còn**”. Con cháu nhìn lại những hình ảnh của chúng mình mà nhớ rằng: Ông Nội, Bà Ngoại, Bố, Mẹ, Bác, Cậu...của chúng cũng đã làm được một cái gì để lại cho con cháu noi theo. Chẳng nhiều đâu, nhưng lại rất đẹp: **TÌNH BẠN và TÌNH NGƯỜI**

Kỷ Yếu Về Bến ra đời trong tuổi ngũ tuần này, không phải để phô trương hay khoe khoang những văn hay chữ tốt, nhưng chỉ đóng một vai trò khiêm nhường là nối kết tình thân, diễn tả những tâm tình và những kỉ niệm của mỗi người trong anh em chúng ta, mà có thể, đôi khi trong đời sống hằng ngày, chúng ta không có dịp đề cập đến.

Những tình cảm và hỗ trợ của tất cả anh em từ Quốc Nội đến Quốc Ngoại dành cho **Kỷ Yếu Về Bến**, là một món ăn tinh thần và là một khích lệ rất lớn cho những anh em có đầy nhiệt huyết, để làm nên cuốn **Kỷ Yếu Về Bến**.

Chắc chắn không phải tất cả những người viết trong **Kỷ Yếu** này đều là những văn sĩ, thi sĩ, những người viết chuyên nghiệp. Người viết chỉ muốn diễn tả những tâm tình và những kỉ niệm sẵn có trong cuộc sống, bằng những dòng chữ, những dòng thơ, và những dòng nhạc để chia sẻ mà thôi.

Vậy nếu có những khiếm khuyết và thiếu sót, mong tất cả anh em và người đọc bỏ qua và hy vọng nhận được những xây dựng tốt đẹp, để nếu có một **Kỷ Yếu** nào khác tiếp tục ra đời, sẽ thu lượm được kết quả khả quan hơn.

Nếu ai trong Khai Phá chưa viết trong **Về Bến** này thì xin hãy đọc. Đọc hay Viết trong thương yêu thì đều đáng yêu thương cả.

Kính chào thân ái, Phạm văn Ry 01-05-2007

